

ת"פ (רמלה) 44188-01-24 - מדינת ישראל נ' יאמין מנסור

ת"פ (רמלה) 44188-01-24 - מדינת ישראל נ' יאמין מנסור ואח'שלום רמלה

ת"פ (רמלה) 44188-01-24

בע"ח (רמלה) 5859-08-24

מדינת ישראל

נגד

1. יאמין מנסור

2. מחמוד גאבר

3. עמר חג'ה

4. אחמד נבריסי

5. מולטקא נאסר

בית משפט השלום ברמלה

[29.09.2024]

כבוד השופט טל ענר

החלטה

החלטה בשלושה עניינים שעל הפרק: (1) עתירה לגילוי ראיה חסויה; (2) בקשה בעניין חומרי חקירה; (3) טענות מקדמיות.

העתירה לגילוי ראיה

1. כתב האישום בתיק זה מגולל, על פני 26 אישומים, התארגנות פלילית של הנאשמים לגניבת כלי רכב בשיטה מתוחכמת הכוללת מעקב מוקדם אחרי כלי הרכב המועמדים לגניבה באמצעות מכשירי איתור ("טרקר").

2. תעודת חיסיון בתיק נחתמה ביום 18.4.24, והוחלט לחסות בה באופן חלקי 2 ידיעות מודיעיניות (נחסו המקור, מועד מסירת המידע, וחלק מתוכנו באחת הידיעות); קטעים שהוסתרו ב-7 צווי נתוני-תקשורת; פרטים ומידע שעניינם שיטות חקירה ואמצעים כמפורט בעמ' 3 לתעודה, לרבות חלק מתוכנו של צו האזנת סתר של בית המשפט המחוזי (18010-12-23).

3. העתירה לגילוי ראיה חסויה מתייחסת לכלל חלקי החומר החסוי, אך בדיון בפניי התמקדו הנאשמים בטענות לחשיפת החלקים החסויים בידיעות המודיעיניות, בדגש על זהות מוסרי הידיעות (סעיף 12 לעתירה), וכן בטענות לגבי החלת החיסיון על חלקים בצו האזנת הסתר.

4. קיימתי דיון במעמד הצדדים, וכן דיון במעמד המאשימה בו עיינתי בחומר החסוי, ושמעתי הסברים משני גורמי מודיעין רלוונטיים (חלק זה של הדיון תועד בפרוטוקול חסוי). בנוסף קיבלתי רישום קצר בכתב של ההגנה שנועד להסב את תשומת לב בית המשפט לאחת מטענותיה.
5. לאחר שמיעת הצדדים ועיון בחומרים החסויים הגעתי למסקנה שיש לדחות את העתירה. אנמק בקצרה, עד כמה שמאפשר סוג זה של דיון.
6. סעיף 45(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, קובע כי: "אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה, ובהליך פלילי - כי הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על הענין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם".
7. הסעיף חולש על כל תחומי המשפט, אך הסיפא שלו מחדדת את הכלל משפטי החל בפלילים, כפי שהוסבר בבש"פ 3921/19 חלף נ' מדינת ישראל (4.7.2019): "המבחן לענין הליך פלילי הוא אפוא, כי מקום שהראיה החסויה היא "חיונית להגנת הנאשם", אזי יש לחשוף את המידע החסוי, ללא איזון עם האינטרס הציבורי המוגן על ידי החיסיון (תוך שהמדינה רשאית להחליט על חזרה מכתב האישום כדי להימנע מחשיפת המידע). לעומת זאת, מקום שהראיה עשויה "להועיל להגנת הנאשם", אך אינה בגדר ראיה "חיונית" להגנתו, יש לערוך איזון בין מידת התועלת להגנת הנאשם לבין עוצמת האינטרס הציבורי המוגן על ידי תעודת החיסיון" (להרחבה ר' בין השאר את פסקי הדיון הנודעים ב"ש 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3)729; ע"פ 889/96 מאזריב נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1)433; ע"פ 4765/98 אבו סעדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1)832).
8. יישום הכללים על ענייננו מביא למסקנה שבחומר החסוי אין כל תועלת פוטנציאלית להגנת הנאשמים, ולכן למעשה אין הכרח להידרש לאיזונים בין מידת התועלת בחומר לבין עוצמת האינטרס הציבורי.
9. באשר לידיעות המודיעיניות:
- בידיעה מס' 22-1790-355 נחסה שם המקור, מועד מסירת המידע וקטע קצר בתוכן המידע. חיסוי שם המקור דרוש להגנתו ובטחונו, ומנגד אין בגילוי כל תועלת להגנה. הקטע המושחר אינו גורע דבר מתוכן הידיעה, ומדובר בהשמטה של פרט עובדתי שעלול להקל על זיהוי המקור.
- בידיעה 23-0167-442 נחסו פרטי המקור בלבד, ולאחר ששמעתי את הסברי קצין המודיעין שוכנעתי שגם כאן ההגנה על המקור מוצדקת, וכי אין כל תועלת להגנה מגילוי. על מנת להפיס את דעת ההגנה אציין כי המידע אליו הסבה ההגנה את תשומת ליבי במסמך שסימנתי במ/1 אינו קשור למקורות המידע.

10. באשר לצו האזנת הסתר:

בבקשה למתן היתר להאזנת סתר, וכן בהחלטת בית המשפט המחוזי נחסה מידע הקשור לנשואי הבקשה להאזנת הסתר. ההגנה, החשופה לצו המושחר בלבד, למדה ממנו כי בית המשפט היתר להאזין לקו 972524744099 (להלן מנוי 4099), וכן ל"קו או מתקן" נוסף שפרטיו חסויים.

לטענת ההגנה, תוצרי ההאזנה מתייחסים לשיחות שנעשו ממספרים שאינם מנוי 4099. לשיטת ההגנה, אין בידה להתחקות אחר חוקיות האזנת הסתר, מפני ש"החוליה החסרה" שהושחרה בצו מנתקת את הקשר בינו לבין תוצרי ההאזנה.

בחנתי את הבקשה והצו המקוריים, ושמעתי הסבר מפורט מה הושחר בו - ומדוע. הסברים אלה הניחו את דעתי שהחסיון דרוש לשם הגנה על שיטות ואמצעים טכנולוגיים בהם עושה המשטרה שימוש, וכי אין מנגד כל תועלת להגנה בגילוי האובייקט המושחר.

11. ההגנה התמקדה בדיון בפניי בידיעות המודיעיניות ובצו האזנת הסתר. עם זאת, בחנתי גם את שאר החומרים שנחסו, בדקדקנות ובמידת האפשר במשקפיים "סנגוריאליים". להבנתי אין במידע שנחסה כל תועלת להגנת הנאשמים.

12. לפיכך העתירה לגילוי ראיה נדחית.

בקשה לגילוי חומרי חקירה

13. להבנתי אין עוד צורך בהכרעה בבקשה: במעמד הדיון התברר כי דיסק הכולל חלק מתוצרי האזנות הסתר לא הועתק ע"י ההגנה, ואין מניעה להעתיקו. שאר הטענות בבקשה כרוכות בטענות בעתירה לגילוי ראיה, בפרט בכל הקשור לצו האזנת הסתר - מתיירות בעקבות ההכרעה בעניין הראיות החסויות. טענות מקדמיות

14. טענה מקדמית ראשונה בפי נאשם 1 מתייחסת לאישומים 11,12,24. הנאשם טוען לאכיפה בררנית, בנימוק שהחלק העובדתי באישומים אלה מתייחס ל"מי מחברי הכנופיה", אך האישומים עצמם מיוחסים רק לנאשם 1. המאשימה טוענת שאין כל אפליה, שכן קיים פער בתשתית הראייתית בנוגע לאישומים אלה ולכן נכלל בהם נאשם 1 בלבד.

15. ההכרעה בטענה זו, קרי השוואה בין עוצמת הראיות נגד כל אחד מהנאשמים באישום מסוים, מטבעה מחייבת היחשפות למכלול הראיות. ולכן מצאתי שנכון יהיה להכריע בה בשלב הכרעת הדין.

16. טענה נוספת מתייחסת לאישומים 17,18.

נאשם 1 טוען שלא נחקר באזהרה לגבי אישומים אלה ולכן הכללתם בכתב האישום נוגדת עקרונות צדק. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, ככלל יש לאפשר לחשוד להתייחס לכל החשדות כבר בשלב החקירה באזהרה. עם זאת, היעדר חקירה באזהרה אינו מביא אוטומטית לביטול האישום, והדבר תלוי בין השאר בשאלה האם נגרם בפועל עיוות דין או נפגעה היכולת להתגונן. בענייננו, לא ניתן להעריך בשלב המקדמי את מידת הפגיעה - אם בכלל - שנגרמה מאי-חקירת הנאשם באזהרה לגבי חלק מהאישומים. בתום שמיעת הראיות, אבחן על בסיס הראיות כולן, האם הגנת הנאשם נפגעה. אזכיר, כי הנאשם כפר בחקירה באופן גורף בכל המיוחס לו ואין מניעה שיציג את גרסתו המלאה לכלל האישומים מעל דוכן העדים, בבוא היום. לפיכך גם טענה מקדמית זו נדחית לעת עתה.

17. לבסוף טוען הנאשם שיש לפסול את תוצרי האזנות הסתר, מהטעמים שהעלה במסגרת הדיון בראיות החסויות (קרי שצו ההאזנה אינו תואם את מספרי הטלפון שעליהם בוצעה ההאזנה בפועל). זוהי אינה טענה מקדמית אלא טענה לפסילת ראיות שהושגו שלא כדיון, ומקומה בשלב שמיעת הראיות ובהכרעת הדין.

18. לאור האמור - הטענות המקדמיות כולן נדחות בשלב זה, ואין מניעה להתחיל בבירור האשמה במועדים שנקבעו זה מכבר.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ד, 29 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.